

Sygn. akt I CK 820/04

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń S.A. w W.

przeciwko P. Ż.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 kwietnia 2005 r.,

na skutek kasacji strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 22 lipca 2004 r.,

**odrzuca kasację i zasądza od strony powodowej na rzecz
pozwanego kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 22 lipca 2004 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.

W kasacji powód zarzucił naruszenie prawa materialnego – art. 828 § 1 k.c. i wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie powództwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie mają zastosowanie przepisy dotyczące kasacji w wersji redakcyjnej i numeracji obowiązującej przed dniem 6 lutego 2005 r. (art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz.U. Nr 13, poz. 98).

Zgodnie z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. skarżący obowiązany jest przedstawić w kasacji okoliczności uzasadniające jej rozpoznanie, czyli wskazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów albo, że orzeczenie oczywiście narusza prawo lub zachodzi nieważność postępowania. Okoliczności z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. mają charakter kwalifikowany (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie wystarczy powołać się na uzasadnienie związane z podstawami kasacyjnymi. Należy przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie kasacji do rozpoznania. Tymczasem w sprawie skarżący ograniczył się jedynie do stwierdzenia, że sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa, polegającego na zastosowaniu przez Sąd § 6 ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przewoźnika drogowego w ruchu krajowym innych niż te, które obowiązywały w ramach zawartej umowy ubezpieczenia. Takie przytoczenie okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania nie jest skuteczne. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, prawem w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego

o kasacji są jedynie normy prawne wypływające ze źródeł prawa (konstytucji, ustaw, aktów normatywnych niższego rzędu, umów międzynarodowych) (por. np. postanowienie z dnia 9 lutego 1999 r., I CKN 891/98, nie publ., wyrok z dnia 2 grudnia 1998 r., I CKN 907/97, nie publ.). Dlatego też powołanie w kasacji tylko przepisów ogólnych warunków ubezpieczenia, które miały zostać naruszone, bez wskazania naruszenia konkretnego przepisu prawa, nie jest przytoczeniem podstawy kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1998 r., I CKN 774/97, OSNC 1999, nr 2, poz. 29 i z dnia 5 marca 1999 r., I CKN 1143/98, nie publ. oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 1999 r., III CKN 299/98 i z dnia 24 lutego 1998 r., I CKN 506/97, nie publ.). Okolicznościami uzasadniającymi rozpoznanie kasacji mogą być tylko takie okoliczności, które Sąd Najwyższy mógłby uwzględnić przy rozpoznawaniu kasacji (art. 393¹¹ k.p.c., por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2003 r., III CK 120/03, nie publ., z dnia 29 czerwca 2001 r., I PKN 33/01, OSNAPUS 2003 nr 9, poz. 228 oraz z dnia 23 września 2004 r., I CK 412/04, nie publ.). Dlatego też stanowisko wyrażone w powołanych orzeczeniach ma zastosowanie również do przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji.

Należy też podnieść, że w razie powołania się na przesłankę wskazaną w art. 393 § 2 *in principio* k.p.c., skarżący powinien przytoczyć argumenty świadczące, jego zdaniem, o tym, że naruszenie prawa nosi znamiona oczywistości. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że określone przepisy zostały naruszone w sposób zauważalny bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2002 r., II UK 163/02, OSNAPiUS 2003, nr 18 – wkładka, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2004 r., I CZ 164/03, nie publ.).

Określony w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. obowiązek przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji należy do wymagań dotyczących tylko kasacji jako szczególnego środka odwoławczego. Wykazanie tych okoliczności umożliwia Sądowi Najwyższemu dokonanie oceny czy nie zachodzą podstawy do odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 k.p.c.). Bez tych argumentów, nawiązujących wprost do treści art. 393, kasacja byłaby środkiem odwoławczym

niezpełnym, a selekcja wnoszonych kasacji, dokonywana przez Sąd Najwyższy w ramach badania wstępnego – nazbyt dowolna. Dlatego też nieprzedstawienie tych okoliczności skutkuje odrzuceniem kasacji *a limine*, a zatem bez wzywania skarżącego do usunięcia istniejącej wady kasacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 51 oraz z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52).

Z tych względów, na podstawie art. 393⁷ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odrzucił kasację. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 393¹⁹ k.p.c.